

B door het jaar 33
M. Assumpta
17 november 2024

Eerste lezing (Dan., 12, 1-3)
Uit de profeet Daniël

Een man in het wit sprak tot de profeet Daniël:
'Er komt een tijd van grote verdrukking,
zoals nog nooit is voorgekomen,
zolang er volkeren bestaan.
Maar al degenen van uw volk,
wiens namen in het boek staan opgeschreven
zullen het redden.
Want Michaël zal komen, de engel, die Israël beschermt.
Velen van hen die in de aarde begraven liggen,
zullen weer wakker worden.
Sommigen om eeuwig te leven,
anderen om eeuwig veracht te worden, en vernederd.
De wijze mensen zullen dan zijn als het licht aan de hemel,
en zij die gerechtigheid hebben gebracht als de sterren,
voor eeuwig en altijd.

Tweede lezing (Hebr., 10, 11-14, 18)
Uit de brief aan de Hebreeën

Zusters en broeders,
Iedere dag draagt een joodse priester een offer op.
En toch kan hij er de zonden niet mee teniet doen.
Christus daarentegen heeft één enkel offer gebracht,
het offer van zijn eigen leven,
waarmee hij de zonden wel wegnam.
Hij zit nu voor altijd aan de rechterhand van God,
en wacht er tot al zijn vijanden voor hem zullen buigen,
aan het einde van de tijd.
En iedereen, die zich door hem laat heiligen,
zal gered worden.
Zij hebben geen offer voor de zonde meer nodig.

Evangelie (Mc 13,24-32)
Uit het heilig evangelie van onze Heer Jezus Christus volgens Marcus

Naar het einde van zijn leven toe, zegde Jezus:
“ Er zullen dagen komen waarop de zon zal verduisteren en de maan niet zal schijnen,
de sterren zullen uit de hemel vallen
en de kosmische krachten wankelen.
Dan zullen ze de mensenzoon zien,
komend op wolken, met grote macht en heerlijkheid.
Dan zal hij de engelen uitsturen
en de uitverkorenen laten verzamelen uit de vier windstreken,
van de verste grens van de aarde
tot de verste grens van de hemel.
Laat de vijgenboom voor jullie een gelijkenis zijn.
Zodra zijn twijgen zachter worden
en zijn bladeren uitschieten,
weet je dat de zomer vlakbij is.
Zo moet je ook,
zo gauw je die dingen ziet geschieden,
weten dat het vlakbij is,
dat het voor de deur staat.
In waarheid, ik zeg jullie:
deze generatie zal niet voorbijgaan
voordat dit alles is geschied.
Hemel en aarde gaan voorbij,
maar mijn woorden gaan niet voorbij.
Maar wannéér die dag komt of dat uur, niemand weet het:
de engelen in de hemel niet, de zoon niet, alleen de vader.”

Homilie

Z en B,
aansluitend op de lezingen van deze zondag, die grote verdrukking aankondigen en verschrikkelijke rampen, heb ik drie jaar geleden hier op dezelfde plaats de vergelijking gemaakt met de rampen waar onze wereld op vandaag mee geconfronteerd wordt.

Ik had het toen over de hongersnood in de Sahel, in Haiti, in Somalië...
De extreme hitte en bosbranden in Turkije, Noord Amerika, Griekenland ...
Schietpartijen, aanslagen, wraakacties ...
Milieuvervuiling en overstromingen ...
En daardoor ook een ongekeerde vluchtelingenstroom en zelfs een pandemie die de hele wereld in zijn ban hield.

Drie jaar later moeten we vaststellen dat het er niet beter op geworden is. De pandemie is wel grotendeels overwonnen, maar de milieurampen volgen elkaar al maar sneller op over de hele wereld, en ze komen steeds dichterbij in Oostenrijk, Tsjechië, Duitsland, Spanje, Portugal, ...

Het lijkt wel of inderdaad de dagen gekomen zijn, *waarop de zon zal verduisteren en de maan niet zal schijnen*, zoals we Jezus horen zeggen in het evangelie.

Drie jaar geleden kreeg ik van enkele mensen de opmerking: wij hebben niet graag dat je ons op al die ellende wijst. Dat is zo deprimerend.

Maar ik antwoordde toen: "Je hebt wellicht niet goed geluisterd, want zowel in de eerste lezing, als in het evangelie, en ook in de tweede lezing is de boodschap: dit is niet het einde, er komt redding.

Zoals uiteindelijk aan de takken van de vijgenboom weer bladeren zullen ontspringen, zal ook de dag of het uur van redding komen. We weten alleen niet wanneer dat zal zijn.

Deze lezingen zijn niet bedoeld om ons bang of depressief te maken. Ze zijn eigenlijk bedoeld om hoop te geven voor de toekomst.

Michaël zal komen, zegt Daniël, als boodschapper van God om nieuwe toekomst toe te zeggen.

In de brief aan de Hebreëën lezen we dat wij mogen hopen op redding, omdat Jezus voor ons zijn leven heeft gegeven.

En in het evangelie horen we Jezus zeggen: Ook al zullen hemel en aarde voorbijgaan, mijn woorden van hoop zullen waarheid worden.

Z en B,

De boodschap van deze zondag is er inderdaad geen van doemdenken, maar van hoop.

Maar over welke hoop gaat het?

Zeker niet een beate, naïeve hoop van 'alles komt goed'.

Ook niet het afwachtende 'we zullen wel zien'.

De hoop waartoe de lezingen ons oproepen houdt in: er iets aan doen.

Omdat hopen een werkwoord is.

Echt hopen is ervan uitgaan dat het zin heeft om de handen aan de ploeg slaan, ook al is de afloop niet te voorspellen, ook al is het resultaat onzeker.

En als we ons afvragen: waarop kunnen wij ons baseren om ons niet in pessimisme terug te plooiën?

Dan is het antwoord: in de kennis van het verleden.

Als we omkijken naar de geschiedenis, zullen merken dat de wereld nog zwarte bladzijden heeft gekend.

En dat het licht toch altijd weer is doorgebroken.

Daar moeten we naar kijken en daar onze kracht uit halen, zoals een roeier: als hij vooruit vaart, heeft hij zijn blik naar achteren.

Een Duitse theoloog Walter Brueggemann drukt het al volgt uit: 'herinneringen creëren hoop, terwijl geheugenverlies wanhoop creëert.'

En dat is door en door bijbels.

De Bijbel is immers één lange aaneenschakeling van verhalen.

Over moeilijke tijden, en hoopvolle tijden.

Over gruwelijke gebeurtenissen, en wonderlijke redden.

Over mislukkingen en successen.

Met telkens de vaststelling dat ook na de meest duistere tijden van ergens weer licht is komen dagen.

En het is vooral op zo een momenten dat het joodse volk de aanwezigheid heeft

ervaren van iemand, die begaan is met de mensen.

Een beetje zoals Kamala Harris haar laatste toespraak beëindigde: 'het is pas wanneer het donker is dat men de sterren kan zien.'

En aan die iemand gaf men de naam JHWH – ik ben er altijd geweest, ik ben er ook nu, en ik zal er altijd voor jullie zijn.

Als wij, christenen, vanuit ons geloof onze bijdrage willen leveren om de mensheid te behoeden voor fatalisme en pessimisme, dan moeten ook wij uit de oude verhalen de kracht halen om samen te toekomst op te bouwen.

We mogen ons niet afzijdig houden, zoals de Duitse filosoof Immanuel Kant zegde: Hoop is een morele plicht.

Z en B,

omdat hoop wellicht datgene is waar onze samenleving op vandaag het meest nood aan heeft, willen wij daar het centrale thema van maken voor de komende maanden in ons pastorale eenheid.

Ik nodig jullie nu reeds uit om binnen twee weken, voorafgaand aan de viering van de eerste adventzondag, aan te sluiten bij de Kompaszondag.

Wij zullen dan samen op zoek gaan naar tekenen van hoop in onze tijd.

Het is ook het thema waarmee we ons in de advent zullen voorbereiden op kerstmis: Liefde als kompas van hoop.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.